

Tilkkutäkki

Hölmölän hallitus oli pitkään köllötellyt omissa oloissaan, kaikessa rauhassa, mitään tekemättä, mitään pilaamatta, hiljaa kuin kenraaliluutnantti Pajunen sukassa, mikä tietysti oivallisesti sopikin pienen ja puolueettoman paikkakunnan hallitukselle.

Iltana muutamana pekkasen paukuessa päätettiin kuitenkin perustaa ompeluseura, jonka tavoitteeksi otettaisiin yhteisen tilkkutäkin neulominen koko porukan lämmikkeeksi.

Ensin piti tietysti suunnitella, laskea, montako puoluetta täkin alle pitäisi mahtua, jotta osattaisiin varata tarpeeksi aineksia.

Laskumieheksi rupesi työvoimaministeri, hän kun oli tottunut laskemaan toimettomia jo virkan-sa puolesta:

— Minä, yksi, kaksi, kolme.

Siis kolme. Täytyi tehdä niin iso tilkkutäkki, että sen alle mahtuisi kokonaista kolme puoluetta.

Tuumasta toimeen. Eipä aikaakaan, kun ministerien näppä-rät sormet olivat kyhänneet kokoon kauniin kirjavan kolmen-maattavan tilkkutäkin, jonka suojiin olisi mukava kömpiä lämmittelemään.

Mutta voi ihmettä. Perusteellisesta suunnittelusta huolimatta tilkkutäkistä tuli liian lyhyt. Jos se kattoi kommunistit, kepuä vi-lutti. Jos taas kepu oli peitossa, kommunistit valittivat holotnaa. Jopa pitkän pääministerin var-paita kylmäsi, ne kun mollottivat ulkona niin tilkkutäkistä kuin ri-saisista sukistakin.

Piti siis ryhtyä jatkamaan peit-tettä. Hölmöläiset eivät enää menneet niin halpaan, että olisi-vat ottaneet yläpästä alapään jatkeeksi, mutta pahaksi onneksi tilkkuja oli varattu vain suunnitelman mukaisesti, eivätkä ne jatkokon riittäneet. Rahaakaan uuden ostamiseen ei ollut, joten pääministeri piti panna asialle pankkiin.

—Lisää tilkkuja, lisää tilkkuja, hoki pääministeri pitkin mat-kaa muistaakseen, millä asialla oltiin.

Mutta sattuipa raitilla tulemaan vastaan Matti, viisaana tunnettu selvitysmies, joka oli jostain syystä joutunut vekseli-kierteeseen. Takuumiehiä oli nyt etsimässä.

Matin viisauteen luottaen ja ystävällisenä luonnoitan Hölmölän pääministeri oitis raapusti puumerkkinsä pitkään paperiin poikittain. Valitettavasti hän siinä sihdatessaan unohti olevansa tilkkurahoja lainaamassa, ja pa-lasi kotiin.

Vaan sielläpä äläkkä nousi, kun kuulivat asian unohtuneen ja vekselin takuumiehiksi joudutun: —Senkin sutki, syyttelivät toiset ja vaativat pääministerille rangaistusta: —Uitetaan se jär-vessä!

Mietittiin, miten uitettava parhaiten jorpakkoon saataisiin. Lopulta joku keksi:

—Pannaan sille myllynkivi kaulaan ja kannetaan sitten, varmasti uppoaa.

Niin myös tehtiin. Pääministe-ripoloinen pujotettiin myllynki-ven silmään. Suurella ähellyksellä miesjoukko sai kantamuksen hartioilleen. Kivi ministereineen saatiin kuin saatiinkin raahatuk-si mäen alle.

Mutta sielläpä pääministeri hädissään keksi oivan tuuman:

—Veljet hyvät, pösilöitähän te olette kun tällä tavalla kantamalla minut tänne toitte, paremminhan myllynkivi olisi tullut pyörimällä mäkeä alas.

Toden totta. Ei auttanut muu kuin lähteä kiikuttamaan kiveä takaisin mäen päälle, jotta se sieltä voitaisiin panna vierimään. Ankaran urakoinnin jälkeen myllynkivi lopulta töröttikin entisellä paikallaan.

Mutta sattuipa taas paikalle tuo samainen selvitysmies, Matti, jolla oli tällä kerralla iloisia uutisia: pankit olivat menneet lakkoon, eivätkä voineet karhuta vekseliä maksettavaksi. Näin hölmöläisetkin olivat pelastuneet takauksestaan.

Innosta hihkuen pääministeri päästettiin pinteestään ja hänelle annettiin synninpäästö. Sitten hallitus kuitenkin huomasi, että pankkilakko estäisi myös tilkkulainan anomisen. Mutta loppujen lopuksi sillä ei ollut enää niin väliäkään. Hallitus oli jo lopen uupunut pääministerin rankaisemisesta. Nyt jokainen halusi vain nukkumaan, ja eipä aikaakaan, kun itse kukin oli käpertynyt vanhan täkinretaleen alle niin pieneen tilaan, että peitettä riitti oikein hyvin kaikille. Ja jos jonkun varpaat vähän mollottivatkin täkinreunan ulkopuolella, ei siitä kukaan enää jaksanut välittää piunpauta.